

Брутъ. Това, Валумние: духа на Цезаря ми са явява два пжти нощемъ, — веднѣжъ въ Сардисъ и веднѣжъ сега тази нощъ тукъ въ Филипи. Познавамъ, че часа ми е наближилъ.

Волумний. Не думай тъй Бруте.

Брутъ. Ей, увѣренъ съмъ, че е тъй. Ти вглеждашъ, Волумние, какъ върви свѣта; неприятелитѣ ни навихж съвършено. По добръ е сами да скочимъ въ трапа отъ колкото да чакаме да ни блѣснѣтъ въ него. Добрий Волумние, знашь че двама сме ходили наедно на училище. Въ името на тази стара наша любовъ, молижъ та, ти дрѣжъ самъ ножа ми, до дѣто са завтежж и натѣкнѣ на него.

Волумний. Това не е работа на единъ приятелъ, господарю. (*Тревога.*)

Клитъ. Бѣжъ, бѣжъ, господарю; не стой вече тука.

Брутъ. Збогомъ ти; — на тѣбе; — и на тебе, Волумние. — Стратоне, като че си спалъ се; збогомъ и на тебе, Стратоне. — Съотечественници, сърцето ми още са радва, че въ сичкия си животъ, сѣкой отъ приятелитѣ ми е билъ вѣренъ. Съ туй азъ по ще са прославижъ въ този изгубенъ день отъ колкото Октавий и Антоний съ днешната побѣда. И тъй збогомъ на сички ви. Брутовия языкъ е почти исказалъ историята на живота си; нощта виса надъ очитѣ ми, коститѣ ми искатъ да си починѣтъ.

(*Чуватъ се виковетъ бѣжъ! бѣжъ! бѣжъ!*)

Клитъ. Бѣжъ, господарю, бѣжъ.

Брутъ. Хайде вървете, азъ идж подира ви.

(*Излизатъ Клитъ, Дарданий и Волумний.*)

Молижъ ти са баремъ ти, Стратоне, стой при господаря си. Ти си единъ почтенъ чловѣкъ, въ живота ти е имало честность. Дрѣжъ тогазъ ножа ми, и си обърни лицето до като са натѣкнѣ на него. Щемъ ли, Стратоне?

Стратонъ. Дай ми ржката са по напредъ; прѣщавай, господарю.

Брутъ. Прѣщавай, добрий Стратоне. — (*Стратонъ държи ножа на Брута. Брутъ ся завитча и ся намѣква на него.*)